

KIS HIRLAP

VITA. (Lásd a 87. lapon.)

XLV. kötet, 6. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.

Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1893. augusztus 6-án.

MIKOR ÉN KIS NAGYBÁCSI VOLTAM.

— Elbeszélés. —

(Számos képpel.)

NAGYBÁCSI! Vagyok én most is nagybácsi és azt hiszem, sok kis unoka-öcsikémnek, hugócskámnak vagyok kedves nagybácsija. De hát ebben nincs semmi különös. Van kedves nagybácsi nagyon sok és ámbár én nagyon jó bácsinak tartom magamat, kénytelen vagyok megvallani, hogy lehet még akárhány olyan bácsi, mint jó magam.

De már olyan nagybácsi, a milyen én ezelőtt — — — no, meg sem mondom, hány esztendővel ezelőtt voltam, olyan nem igen akad minden bokorban. Mert ugyan ismeretek-e olyan nagybácsit, akit a jó öreg dada zavar ki reggel az ágyból és megmosdat, felöltöztet, akárhogy makranczoskodik, aztán kézen fogva vezeti a mamához és tanítja, hogyan kell szépen »jó reggelt!« kívánni? Meg aki az abécztét is csak úgy ismeri, ha czukorból vagy mézeskalácsból van és akkor is nem tartja egyébbre valónak, mint hogy szopogassa? Vagy akit kézen vezetnek sétálni, mert különben rögtön nyargalászni kezd jobbra-balra, elől-hátul, belepacskol a pocsolába, iszapos lesz az orra hegyéig és pityeregve kerül haza, otthon pedig majd fölveti sirásával a házat, mert a mama megerősítette a kemény szívi öreg dada itéletét, hogy a pocsolába-gázolás, annyi intés és figyelmeztetés után, elvégre is büntetést érdemel, tehát nem lesz ozsonna!

Szinte hallom, amint mondjátok: no persze! ez nem lehetett nagybácsi, hanem csak valami kis fiucska, aki még az első

elemi osztályig sem jutott el, a melyen már mi is túl vagyunk.

Nincs különben. Nagybácsi voltam én már akkor, mikor még azt sem tudtam, milyen díszes és érdemes állapot a nagybácsiság. Sőt jó ideig nem is tudtam, hogy nagybácsi vagyok; azután meg mikor már tudtam is, jó ideig édes keveset törődtem vele. De aztán megjött az ideje, hogy igenis megértettem az állásom díszes és komoly voltát. Csakhogy, tudom is én hogy történt, hogy nem, minduntalan olyan bajos állapotokba kerültem vele, mintha Vad Laczi vagy Rosszcsont Ferke lakott volna bennem. Azért váltig is kérlek előre, ne higgyétek, hogy amit én most el fogok beszélni, az csak úgy történhetett, hogy én sem voltam különb Laczi vagy Ferke pajtásnál. Ments isten! De hát nem könnyű dolog ám nagybácsinak lenni, mikor az embernek még nincs hozzá való bajusza és szakálla.

De hogy a legelején kezdjem, hát az első dolog, amire még a nagybácsiságom előtti időből emlékezem, az a nagy esemény volt, amikor először vittek engemet templomba. Kiváncsoztam én oda már előbb is, de a mamám mindig azt mondta:

— Kis gyerek nem templomba való. Helytelenkedni talál és zavarja az ájtatoskodókat.

Az igazat megvallva, alighanem volt is ebben egy kis igazság. Mert hát én akkor mindössze négy éves kis vitéz voltam és azzal a szép szokással dicsekedhettem, hogy ha valami nem volt éppen kedvemre való, torkom szakadtából ordítottam és ha csak lehetett, elfutottam.

Kicsibe mult, hogy akkor is, mikor a nevezetes családi ünnep alkalmával nekem

is ott ké
dom, ki
forma b
amint o
oda néze
lett. Sen
hogy az
öreg Ág
nem illik
gatni . .
bizonyos
üssön . .
gyot vis
épp ekk
lálhatta,
simogatt
sugta:

— M
kám!

Hát e
húzódta
delmes
látott s
jó volt,
azt, a m
ves Jan

Ugy
nál és .
gyönyör
hér ru
koszoru
és nem
testvére
apja vo
anyja;
mást, m
meg épp
milyenf
tudtam,
szereten

is ott kellett lennem a templomban, mondom, kicsibe mult, hogy akkor is ilyenforma baj nem esett meg. Mert a pap, amint oda állt az oltár elé, folytonosan oda nézett, ahol én álltam a mamám mellett. Semmi kétség, az ellen van kifogása, hogy az ujjamat a számban tartom... az öreg Ágnes dada is mindig pirongat, hogy nem illik ilyen nagy fiúnak az ujját szopogatni... ni, most megmozdul a pap... bizonyosan hozzám jön, hogy az ujjamra üssön... Már neki készültem, hogy nagyot visítsak és megszökjem, de a mamám épp ekkor reám nézett és valamiképp kitálhatta, hogy mindjárt baj lesz. Végig simogatta puha kezével az arcomat és azt sugta:

— Maradj csak szép csöndesen, fiacskám!

Hát csöndesen maradtam, de mégis hátrahúzódtam a mama mögé, hogy az a veszedelmes pap ne lásson. Gondolom, nem is látott s ez jó volt. De már az nem igen jó volt, hogy én sem láttam ám igazán azt, a miért engemet ide hoztak, az én kedves Janka testvérném esküvőjét.

Ugy bizony, lakodalom volt a házunknál és Janka volt a menyasszony. Jaj de gyönyörű volt abban a hosszú uszályos fehér ruhában, hosszú fátyollal, a fején koszorúval! Szinte azt hittem, hogy tündér és nem az én testvérem, azaz hogy féltestvérem. Mert az én apácskám neki is apja volt, de az én mamám csak mostohaanyja; hanem azért épp úgy szerették egymást, mint édes anya és édes gyermek; én meg éppenséggel nem is tudtam még akkor, milyenformán vagyunk testvérek, csak azt tudtam, hogy Jankát majdnem épp úgy szeretem, mint a mamánkat. Pedig hát

nem is lehetett igazi játszótársam, mert vagy tizennégy évvel volt öregebb nálamnál.

Mellette ott állt a templomban a vőlegénye, az én Dini sógorom. Igen, még a nagybácsiságom méltósága előtt már sógor voltam. De büszke is voltam rá, még később is, jóformán büszkébb, mint a nagybácsiságomra. Mert irigyeltek ám mind a többi fiuk, leányok az egész atyafiságban. Ők mind »Dénes bácsinak« szőlították és nagy tisztelettel beszéltek vele! de mi ketten csak úgy tegeződve diskuráltunk ilyen formán:

— Dini sógor, ültess a térdedre, lovagolni akorok!

— Nem lehet, kis sógorkám, dolgom van. Majd este.

Nagyon, de nagyon szerettem én később az én Dini sógoromat is; de azon a napon, mikor ott állt komoly képpel a templomban az én tündérszép Janka testvérném mellett, akkor úgy titokban valami kis boszúságot éreztem ellene. Hogy is ne! Mikor mindenki azt mondta, hogy Dini sógor elviszi a házunktól az én kedves nénikémet. El is voltam erősen tökélve, hogy ha ezt megpróbálná tenni, mindjárt megyek a mamához és bepanaszolom; de meg bele is kapaszkodom Jankába és nem engedem, hogy elvigye. Hanem hát az aztán mégsem egészen úgy történt, amint én eltökéltem. Mert alighogy a templomból hazaértünk, mindannyian a nagy ebédlőbe gyülekeztünk, ahol már meg volt terítve az asztal. Szemem-szám elállt, mikor megláttam azt a tömérdek csemegét, melylyel az asztal tele volt rakva. Mi tagadás benne, biz én megfeledkeztem minden egyébről és csak azon járt az eszem, vajjon kapok-e én is mindenből. Persze hogy

kaptam! De még mennyit. És épp a Dini sógor kedvezett legjobban, úgy, hogy megvalloim, apránként egészen más indulattal kezdtem iránta viseltetni. Mert apácska néhányszor nyájasan ugyan, de odaszólt:

— Kedves Dénes, ne adj annak a gyereknek annyi édességet; belebetegszik.

— Dehogy, apuskám, felelé Dini sógor. Nem fogja ám mind most megenni. Ugy-e kis sógorkám, elteszel belőle holnapra is, meg aztán adsz az Ágnes dadának is?

Már akármit beszéltek, az a Dini sógor nem lehet rossz ember, gondolám. Azután még, mikor pohárköszöntőket mondtak és kecozengáltak, abból a pompás tokaji aszurborból is adott innom. Jaj de nagyszerű volt! Hanem azután a sok édességtől-e, a tokajitól-e, úgy elálmosodtam, hogy — mire fölébredtem, már másnap reggel volt s én ott feküdtem az ágyamban.

Kerestem aztán az én kedves testvér-nénikémet, de nem találtam. Szaladtam a mamához panaszra, ő azonban csöppet sem búsult, hanem nevetve felelé:

— Majd hazajön Janka nem sokára. És hoz neked szép puskát, mely nagyot fog pukkanni.

Ez a kilátás megvigasztalt, ámbár eleinte nehéz volt Janka nélkül meglennem, mert ő kényeztetett legjobban. De néhány hét múlva csakugyan hazajött, ámbár nem éppen egészen haza. Tőlünk a harmadik házban lakott Dini sógorral. Csakhamar úgy találtam, hogy ez nagyon kellemes változás az én számomra. Naponkint eljár-tam oda látogatóba és egy hét sem telt bele, már teljes és tökéletes volt a barátságunk Dini sógorral. Meggyőződtem, hogy Dini sógor a legjobb ember a világon. Még akkor sem haragudott meg, mikor

egyszer magamra maradván az ozsonnára megerített asztal közelében, torkoskodni akartam és fölkapaszkodtam a székre, aztán az asztalra és szerencsésen feldöntöttem a kávé-síbriket, a kompótos tálát, összetörtem egy pár tányért, csuffá tettem abroszt, szőnyeget s ijedtemben menekülni akarván, lepotyantam a székről a földre. S épp akkor lépett be apácskám Dini sógorral. Apácska rögtön nyakon akart csipni és aligha nagyon jóízű lett volna az az ozsonna, amit nekem szánt; Dini sógor azonban gyorsan megelőzte, fölemelt a földről és majdnem ijedten mondá:

— Nagyon megütötted magadat, kis sógorkám? No, se baj, ne sirj! Lásd, kis buksi, mért nem vártál sort.

És addig-addig alkudozott apácskával, hogy egészen kimosdatott a büntetés alól, még ozsonnát is kaptam.

Mindez még az én nagybácsiságom előtt történt. És még azután is jó ideig nem került rá a sor, hanem csak sógor voltam s közben hol vígan, hol szomoruan éltem. Vígan voltam, mikor mamácskával a nyáron több hétig fürdőben időztünk, bár persze sajnáltam, hogy Janka nénikémet és Dini sógort olyan sokáig nem láthatom. Azután meg ők utaztak el, mire pedig megjöttek, már megint nem találkozhat-tam velök, mert kellemetlen szobaáristomba jutottam; kanyaróba estem. Több hétig feküdtem betegen, de még azután is, mikor már fölkelhettem az ágyból, nem volt szabad kijárnom, mert már csuf, zimankós téli idő járt. És hozzám sem eresztettek be senkit, csak mamácska és a jó öreg Ágnes dada voltak körültem.

De hát nemcsak a jó, hosszú kolbásznak jutunk el mindig a végére, hanem a bajnak.

rossz dol
vége. Én
elmult és
szabad v

Azt
máék
jókedv
milyen

rossz dolognak is szerencsére mindig van vége. Én is föllábadtam teljesen, a tél is elmúlt és egy szép tavaszi napon végre szabad volt kisétálnom.

— Mamácska, én legelőször is Jankához és Dini sógorhoz megyek, mondtam.

— Természetesen. Ágnes majd elkísér. Meglásd, milyen kedves meglepetés vár ottan!

... JÁTSZANI KEZDETT MIMIKÉVEL. (Lásd a 86. lapon.)

Azt már addig is vettem észre, hogy mamáék sokszor furcsán mosolyognak, s igen jókedvűek. Ugyancsak kíváncsi lettem, hát milyen kedves meglepetés vár ott reám.

Faggattam is utközben az öreg dadát, de csak azt felelte: Majd meglátja.

Meg is láttam csakhamar. Alig voltam ott néhány perczig, Janka így szólt:

— Agnes, hozza be a kicsikét, hadd mutassuk be a nagybácsijának.

Biz én ebből egy kukkot sem értettem, csak bámultam. Aztán bejött újra Ágnes és még egy másik dada, aki nagy rakás csipkét, szalagot tartott a karján s odatartotta elémbé. Hát — a sok csipke és szalag közepéből egy pofók piczike gyermekarc látszott ki. És Janka így szólt:

— Látod, mialatt te beteg voltál, itt járt nálam a gólya és egy kis leánykát hozott nekem. Mimike a neve. Te pedig, mint testvérem, neki nagybácsija vagy.

— Ugy bizony, szólt Ágnes dada. És mint nagybácsinak, szeretnie és mindig oltalmaznia kell majd unokahugocskáját. Most csókolja meg szépen.

Megtettem és bámészan, azt hiszem meglehetősen ostobácskán is néztem a piczi babára.

— Ugy-e, kedves aranyos kicsike? kérdé Janka.

Ráhagytam, hogy az. Öt éves legényke létemre is volt már annyi eszem, hogy nem mondhatok egyebet. De az igazat megvallva, biz én nem sokra tartottam ezt a csöppnyi pólyás babát. Hiszen beszélni sem tud, járni sem tud, játszani sem lehet vele.

Mi tagadás beane, nagyon csalódottan majdnem boszúsan tértem haza. No bizony, mit ér nekem az ilyen meglepetés?

És azután nem törődtem vele sokáig. Sokkal jelentéktelenebb csöpp jószág volt az én szememben, hogysem érdemes volna vele foglalkozni. Nem is értettem, hogy Janka, Dini sógor, de még az én mamám és apám is mért vannak olyan nagyra vele, mit bámulják annyira a gyógyögését, meg mikor már járni próbált. Mintha bizony

valami eleven csoda volna. Hiszen még csak nem is szép. Olyan kövér, olyan pofók! Aztán mióta a kicsikével annyit foglalkoztak, mintha én már nem lettem volna olyan egyedüli kedvencz. Alighanem úgy volt az, hogy féltékeny voltam kis unokahugomra. Ezzel kezdtem meg nagybácsi szerepemet.

Ez azonban jobbra fordult. Akkor kezdtem először nyájasabban, igazi nagybácsi módon érezni Mimike iránt, mikor egyszer ott találtam Jankáéknál Bandi rokonunkat. Bandi már tizenkét éves diák volt, kit én, akkor, hat éves vitéz létemre, szörnyen megirigyeltem, mert erős, víg, pajkos diák volt. Nem csekély bámulatomra, játszani kezdett Mimikével. (Lásd a képet a 85. lapon.)

— De milyen kövér! Hadd csipem meg ezt a pofók arczoeskáját.

Mikor mondta, már meg is tette s a kicsike fölsikoltott.

— Ugyan Bandi, mi jut eszedbe, szólt Janka majdnem haragosan. Az fáj a kicsikének.

No, azt én sem szerettem, ha az erősebb fiúk megcsipegettek. És hogy, hogy nem, ekkor hirtelen eszembe jutott, a mit egykor az öreg Ágnes dada mondott: hogy én Mimikének a nagybácsija vagyok és őt oltalmazni tartozom. Fölugrottam tehát és elszántan odatartottam a kezemet Mimike elé.

— Ne merd többé bántani! kiáltám vitézül. Nem engedem!

Bandi nevetett, de Janka nénikém csak erőltetve mosolygott s engemet megsimogatva mondá:

— Ugy, ugy! Védeld meg kis unokahugocskádat! Ugy illik a jó nagybácsihoz.

Bandi aztán elment, de én egész délután eljátsogattam a kicsikével, büszkének érezve

magamat.
erősebb
segíteni,
tem, ugy
az, ha va

CZ
Cz
Ist
RÉ

V
D
Cz
Cz

Cz
K
M
U

C
A
H
T

K
L
H
H

nem la
borotv
Igy
fordító

magamat, hogy én mennyivel nagyobb és erősebb vagyok, mi mindenfélével tudom segíteni, kedvét tölteni. S mikor hazatértem, úgy találtam, hogy mégis szép dolog az, ha valaki nagybácsi lehet.

(Folytatása következik.)

V I T A.

(Képpel a czimlapon.)

CZIRMOS *czicza az erkélyen,
Czuki kutya lenn a mélyben,
Isten tudja mi fölött,
Rémitőn összetűzött.*

*Vitatkoznak nagy dühösen,
Dehogy enged az sem, ez sem;
Czirnos nyaffog: »miau!«
Czuki kaffog: »au-vau-vau!«*

*Czirnos mondja: »a szemedet
Kikaparnám, de nem lehet,
Mert te lenn vagy, én meg fenn, —
Ugatásod megvetem.*

*Czuki felel: »leharapnám
Az orrocskád hetyke macskám,
Hej csak elérhetnélek.
Tudom összetörnélek!«*

*Kutya-macska vitatkozás
Durva dolog, hogy lenne más!
Hiszen ép így perlenek
Híres, művelt emberek.*

HUGLI ÉS MACZKÓ.

— Tréfás kaland. —

(Képekkel a 88. és 89. lapokon.)

HUGLI gyönyörű a nyár! A mezőn báránka jár, a madarak csicseregnek, méhek mézet gyűjtögetnek. Biz én sem leszek bolond, nem lát engem ma a bolt, nem nyirbálókborotválók, inkább az erdőn sétálok!

Igy szólt Hugli Miska és fürgén hátat fordított maiszter uram borotváló és frizé-

rozó műtermének és kísétált a nagy erdőbe. Sétált, járkált, de egyszerre bizony még a lélekzete is elállt, mikor egy nagy fa mellett pihenve, hallja:

— Dörgöm-morgom! Az én orrom engem soha meg nem csal. Itt ember jár az én portámon! Ki az a vakmerő? Áhá! Te vagy itt? No megállj! Meglakolsz, hogy be mertél törni az én udvaromba.

— Jaj, hatalmas Maczkó ur! Dehogy mertem volna . . . a viláért sem mertem volna, de ha küldtek, hívtak . . .

— Ki hívott? Én nem. Kivülem pedig legföljebb a feleségem tehetette volna.

— Bizonyosan! Bizonyosan! Maczkóné ő nagysága tisztelt meg a meghívással. Térden alázatos szolgád vagyok, parancsolj!

— No, ez már más. Csakhogy én legfeljebb megehetlek, másra nem igen vehetem hasznodat, mert mi medvék nem szoktunk sem nyiratkozni, sem borotválkozni.

— Pedig az így nyáron, kérem alássan, igen kellemes. Nagy a meleg és a téli bundában talán melegének is méltóztatik lenni kegyelmes Maczkó uraságodnak.

— Biz igaz a! Lám, ez jó gondolat. Minek viseljem nyáron ezt a nehéz téli bundát? Példát adok a csökönyös Medve nemzetségnek, hogy nyáron nyárianan öltözködjék.

— Nagyszerű ujtás lesz, kérem alássan! Mondhatom, hire lesz mindenütt, ahol medve él a földön és dicsőíteni fogják Maczkó urat, mint uttörőt.

— Jól mondd. Hát fogjunk hozzá! De azt mondom, bele ne nyirj a fülembe, mert akkor darabonként eszlek meg. Ha jól végzed a dolgot, egyszerre leharapom a fejedet, meg sem érzed.

— Nagy szerencsémnek fogom tartani, igen megtisztelve fogom magamat érezni, ha ilyen kegyelmes Maczkó uraság kapja be früstökre a fejemet. Tessék csak rám bizni. Hugli Miska híres borbély, remekelni fogok.

Maczkó úr eldobta szivarját, letette kalapját és kényelmesen elhelyezkedett. Hugli pedig dologhoz látott. Csattogott

az olló, messzire hallatszott
s a legelső, aki meghallotta,
Maczkóné asszonyság volt.
Meg is ijedt nagyon.

— Mit csinálsz, öregem? szólt
odaszaladva. Tán bizony meghib-

bant egy kicsit az eszed? Meg akarsz
válni a gyönyörű bundádtól? Jaj, jaj,
megbolondult az uram!

— Ne sápitózz, anyjuk, szólt Maczkó
ur méltóságteljesen. A milyen régen áll
ez a nagy kerek erdő, még nem sétált

benne olyan gavallér maczkó, a milyen
én leszek a nyári divatu szőrömben,
Aztán még az a nyereségünk is lesz,
hogy ez a derék Hugli barátom, mint mondja, nagy meg-
tiszteltetésnek fogja venni, ha a frizérozás után megeszszük vil-
lászreggelire. Ugy-e, Hugli?

Hugli Miska majd hogy bele
nem nyírt ijedtében Maczkó
úrnak a fülébe; aztán meg-
gondolta a dolgot. Ha rá nem
hagyja Maczkó ur szavait, bizo-
nyosan most nyomban meg-
eszik; ha ráhagyja, leg-
alább későbbre marad ez a
nem épen mulatságos juta-
lom. Nagyon vigan felelé
tehát, hogy szinte a foga
vaczogott:

— Persze, hogy úgy van.
Nagy szerencsémnek fogom

majd
aggó
Hajb
ból, r
kat
megh
Ma
kor o

tartani, ha ilyen jeles társaság früstköl be engemet.

Maczkóné ő nagysága azonban meglehetősen félvállról nézett a sovány früstkökre.

— No bizony! Egy kövér kis süldő nyúl többet érne. A drága bundáért pedig mégis kár.

Es csak zsembelt, pörölt tovább s a lárma oda gyűltek az atyafiak, sógorok és néztek, bámultak. Kinek tetszett, ki-

nek nem tetszett az új divat. Csak Boes urfi, a Maczkó ur síheder fia, mondá:

— Édes apám, ugy-e engem is megnyiratsz? En is gavallér boes akarok lenni!

— Jól van, fiam!

Maczkóné asszonyság most már

majd sirva fakadt s a komaasszonyok aggódva dugták össze a fejöket. Jaj, jaj! Hajh, hajh! Veszedelem lesz az új divatból, mert hátha még a szopós kis bocsokat is meg kell majd frizérozni, aztán meghülnek, torokgyíkot kapnak!

Maczkó ur azonban nem tágitott s mikor elkészült, így szólt:

— No, fiam Boes, most rajtad a sor. Szaporán, Hugli! Mert az új állapotban nagyon jó étvágyam támadt. Sétálok egy kicsit, mire visszatérek, früstkölni akarok.

— Szolgálatjára, minden rendben lesz. Izzadt Hugli Miska, mert az ígért jutalmat olyan nagyon mégsem szerette. Szaporán nyesegette Boes urfiról a bundát, egymás atán töredezett ki a fésű foga, megtompult az olló. De el is készült egy minutában. Ekkor így szólt Hugli Miska:

— No, Boes urfi, most sétáljon a papa után és jelentse, hogy készen van.

Tánczolva sétált el Boes urfi, Hugli Miska pedig egyet gondolt és kettőt ugrott, de még hármát és többet is és még akkor sem állt meg, mikor Maczkó ur mérgesen kiáltá utána:

— Megállj te háládatlan! Hát a früstök? Azt hiszed, ingyen értél olyan szerencsét, hogy Maczkó urat és Boes urfit megfrizérozhattad? No várj!

De Miska nem várt, csak futott, Maczkó ur pedig utána. És már-már elérte, mikor — — — — egy dongó odaszállt a Miska orrára és megcsipte, úgy hogy tüstént fölébredt ott a fa alatt, a hol elszunyókált.

— No, csakhogy szerencsésen elszabadultam. Már csak inkább megyek a műhelybe, hogysem még újra valami Maczkó urat kelljen megfrizéroznom.

ERŐ ÉS ÜGYESSÉG.

Uő minapában még a mult kötetben, már bemutattam két gyakorlatot, mely ügyes gyermekeknek, de főképp fiuknak, alkalmat adhat mulatságos produkcióra és egyuttal erejük, ügyességök bebizonyítására.

Most ismét adok utmutatást két ilyen erőgyakorlatra. Mind a kettő olyan, hogy puha földön, homokon vagy gyepen kell megtartani, mert biz az valószínű, hogy aki próbálgatja, egyszer-kétszer földre pottyán, mielőtt a feladatot megoldania sikerülne.

A *nehéz guggolás* az egyik gyakorlat. Végy egy hosszú, körülbelül két méter hosszú botot vagyis már inkább rudat és támaszd a fal tövébe. Fölfelé nyuló végét add a pajtásod kezébe és szólítsd fel, hogy a botnak ama része alatt, mely a keze és a fal közé esik, a botot erősen fogva, az egyik oldalról guggoljon, hajoljon alá és a botnak másik oldalán emelkedjék ismét egyenesre.

Ezt a legtöbben igen könnyűnek fogják hinni és hamarosan belefognak. És a leg-

több próbálkozó úgy fog hozzá, hogy arccal a falnak fordulva próbál a bot alatt

áthajolni. Pedig így majdnem bizonyosan elveszti egyensúlyát és lepottyán a földre. És akárhányszor próbálja, mindig újra úgy fog járni.

Pedig a feladat csakugyan könnyen megoldható! De az szükséges hozzá, hogy

a vállalkozó. Aztán a... az első ra... val olyan... a falhoz t... sanak. Így... felé, nem... a lábaiva... tartott bo... és az alá... sedik.

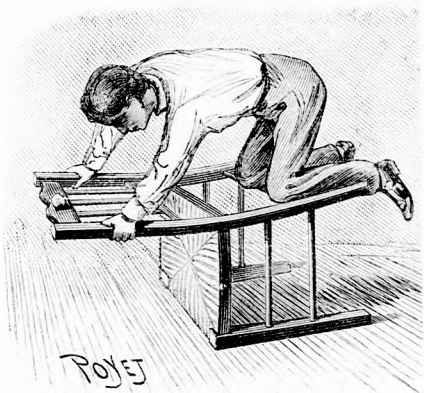
Az elé... nehezebb... gyakorlat

Szüksé... szék, mi... néhol a... első lába... keresztléc... más csem... valaki a... lehajoljon... megét.

A pró... nyitját... masint u... ezt az e... ott térde... a czukor

a vállalkozó háttal forduljon a falnak. Aztán a botot olyképp fogván kezeibe, mint az első rajz mutatja, szétterjesztett lábával olyan állást foglal, hogy két lába és a falhoz támasztott rud háromszöget alkot. Így aztán bátran aláhajolhat hátrafelé, nem fog elesni, mert egyik irányban a lábával, a másik irányban az erősen tartott bottal egyensúlyban tartja magát és az aláhajlás után biztosan fölegyenesedik.

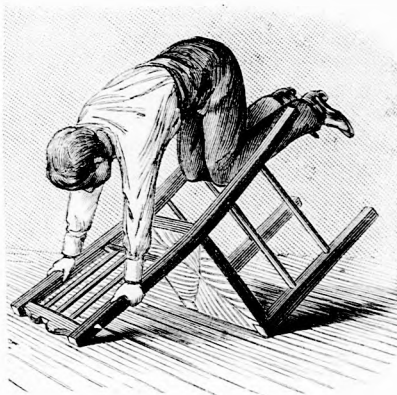
Az elérhetlen csemege kísérlete jóval nehezebb az előbbinél, de erő, ügyesség és gyakorlat ezt is megoldhatja.

Szükséges hozzá egy oly egyenes karú szék, minőket rendszeren a konyhában, de néhol a szobában is tartanak. A széket első lábaira fektetjük s a karfa legfelső keresztlécére egy darabka cukrot vagy más csemegét teszünk. A feladat az, hogy valaki a szék első keresztlécére térdelve, lehajoljon és a szájával vegye föl a csemegét.

A próbálkozó, a ki nem ismeri a feladat nyitját, biztosan pórul jár. Mert alkalmasint úgy fog a székre rátérdelni, mint ezt az első rajz mutatja. Szilárdul is fog ott térdelni mindaddig, a míg le nem hajol a cukor felé. De ekkor a szék megbillen

és a próbálkozó a székekkel együtt előre bukik s alkalmasint le is gurul a földre.

Mert amint előre hajlott, testének súlyával a székeknek a karfája felé eső részére nehezedett, pedig ott nincs, ami fentartsa.

A megoldás abban áll, hogy mikor a próbálkozó lehajol a cukorért, testének sulya akkor is a székeknek arra a részére nehezedjék, mely szilárdan áll, vagyis hátra, a szék lábaira. Kezeivel tehát nem szabad a szék karfájába fogóznia, hanem lehetőleg hátra, a szék lábai fölött kell megkapaszkodnia és úgy tartania magát, hogy mindig hátra nehezedjék, csak a fejével, mellével nyuljon óvatosan előre, a mennyire éppen szükséges, hogy a cukrot elérje.

Igy is sok erő, ügyesség és hosszas gyakorlat kell hozzá. De a ki megoldja, az be is bizonyítja erejét és ügyességét.

MESE A SZEGÉNY EMBERRŐL.

GYSZER volt, hol nem volt, volt egyszer valahol és valamikor, egy szegény ember. Ezt a szegény embert három fiúval áldotta meg az Isten. Okos fiúcskák voltak és nagyon is szerettek volna tanulni. Hanem hát az éds' apjok nem bírta meg a tanítási költséget, s így hát beletörődtek sorsukba, gondolván: majd megsegít bennünket a jó Isten. Aki mindenkinek jóságos atyja, rólunk sem feledkezik meg.

Volt azonban ennek a szegény embernek egy igen gazdag, gyermektelen bátyja. Irigyelte is a szegény testvérét, aki minden szegénysége mellett, mégis boldognak vallotta magát, hogy három jóra való fiúval dícselkedhetett.

Egyszer csak az jutott eszébe a szegény embernek, hogy biz ő elmegy az ő gazdag testvéréhez, el is panaszolja neki, mennyire szeretné taníttatni a fiait, de nincs miből. Talán csak megkönyörül rajta és megsegíti. Azonban rosszul számított, mert a testvére nem hogy megsegítette volna, hanem még ki is kergette őt a házából, utána kiáltván:

— Ha szegény vagy, hát akkor ne taníttasd a fiaidat! Dolgozzanak napszámba, hogy éhen ne haljanak.

Nagy bánattal jött haza a szegény ember, sajnálta, hogy a gazdag testvéréhez fordult, aki nem hogy megsegítette volna, de még csufolta is.

Nagy bujában a jó Istenhez imádkozott, abban való reményében, hogy kegyelmes voltában meghallgatja.

Nem is csalódott, mert másnap, hogy a mezőn dolgozott, egyszerre nagy világosságot látott és ime: előtte fényes angyal jelent meg.

Az angyal pedig így szólt:

— Látom, nagyon szegény vagy. A jó Isten azért küldött hozzád, hogy segítségemre legyél. Adok hát egy jó tanácsot. Ha holnap reggel kimégy a tóhoz, a part-

ján elhengeríted a nagy követ, mely alatt egy békát fogsz találni. Ha terhétől megszabadítod azt a békát, nem fogod megbánni.

És ezzel az angyal eltűnt.

Szorongással ment ki másnap jókor hajnalban a szegény ember a tóhoz. Csakugyan meglátta a partján a nagy követ, mely alól egy béka pislogatott kifelé; meglátott szegényen a kínos erőlködés, mellyel megszabadulni igyekezett a nehéz tehertől.

Neki fohászzkodott a szegény ember és, bár nem volt könnyű munka, végre mégis szerencsésen lehengette a békáról a ropant követ. A megszabadult béka ekkor nagyot ugrott örömeiben és ezt brekegte:

— Brekeke! Ne félj, te jó emberke... brekeke! Nem fogod megbánni, hogy megszabadítottál. Majd megszabadítalak téged én is, ha bajban leszel.

Csodálkozott a szegény ember a béka beszédjén. Aztán pedig elnevette magát, hogy majd ez a törpe állatka akarja őt megsegíteni.

Másnap ismét eljött hozzá az angyal és így szólt:

— Ha reggel jókor kimégy az erdőre, igen, igen öreg embert fogsz látni egy kemencze előtt. Arra fog kérni, tapaszd ki a kemenczét. És te meg fogod cselekedni. Ne félj fiam, nem fogod megbánni ezt sem.

Ezt mondván, a fényes angyal ismét eltűnt.

El is ment másnap jókor a szegény ember az erdőre, ahol egy nagy fának a tövében a kemenczéje előtt csakugyan egy összetöpörödött iczi-piczi öreg emberke guggolt nagy bánattal. Elbámult a szegény ember, mert ő soha sem látott még ilyen apró Isten teremtését. Ekkor az agg törpe így szólt:

— Hej te jámbor jövevény! Ugyan kérlek édes szolgálóm, tapaszd ki csak a kemenczét. Olyan öreg és gyöngye vagyok, hogy magam nem bírom.

A szegény ember kitapasztotta a kicsi öregnek a kemenczét és aztán így szólt:

— Megvettem, me...

— Jól öreg. Majd ideje, amid...

Hogy a öregtől, tisz...

— Ha jött egy őzi és az ő k...

menteni az...

S ezzel elment...

ember az egyszerre néz, hát o...

vergődik-vadulni a állatkának meg:

— Jó badits ki szabadulni van a vad az ágak r...

ember! M tegetted bajba, ma...

A szegé...

nagyot sz...

igy szólot...

— Kö...

életemet.

Ezzel a...

Elmult...

gény em...

jobbra, s...

határozta...

elmegy sz...

ját pedig...

testvéru...

eredt.

Ment-n...

csak beér...

lovászt k...

— Megvan már, öreg apóka! Szívesen tettem, mert látom, hogy magad bizony nem boldogultál volna.

— Jól beszélsz, édes fiam, válaszolá az öreg. Majd elkövetkezik még annak az ideje, amidőn és is szolgálatodra lehetek.

Hogy a szegény ember elköszönt az öregtől, tisztást ért. Ott megint várta őt a fényes angyal és így szólt:

— Ha jókor reggel kimégy az erdőre, ott egy őzikét fogsz látni, akit a vadász és az ő kopói üldöznek. Iparkodjál megmenteni az istenadtát.

S ezzel a fényes angyal megint eltűnt.

Elment másnap hajnalban a szegény ember az erdőbe, és amint ott ballag előre, egyszerre csak fájdalmas nyögést hall. Oda néz, hát ott lát egy szép kis őzikét, amint vergődik-vergődik, de csak nem tud kiszabadulni a sűrű bozótbul. Feléje siet az állatkának, s ime az őz így szólamlík meg:

— Jó ember, az Isten is megáldjon, szabadíts ki innen! Sehogyszem birók megszabadulni ebből a bozótbul s nyomomban van a vadász. Hallod a kopói csaholását, az ágak recsegését? Ments meg, te jámbor ember! Meglásd, nem háládatlanra vesztegetted a jószágodat. Ha te keveredel bajba, majd én is megsegítlek!

A szegény ember megkönyörült az őzön, az ágakat széthajtogatta és ekkor az őz nagyot szökkent örömeiben és hátrafordulva így szólt:

— Köszönöm, hogy megmentetted az életemet. Találkozunk még!

Ezzel az őzike elvágatott.

Elmult egy év, tán kettő is, de a szegény ember sorsa semmivel sem fordult jobbra, sőt tán inkább még rosszabbra. Elhatározta, hogy elhagyja szülő faluját és elmegy szolgálatot keresni. Három fiacskáját pedig az ő ágyának, az elhalt felesége testvérhugának hűségébe ajánlotta, és utnak eredt.

Ment-mendegélt napokon át, míg egyszer csak beért a király udvarára, ahol éppen lovászt kerestek. Beszegődött hát lovásznak

a király udvarára, mert hogy jól tudott bánni lóval. Jó dolga is volt neki ott, míg egy reggel maga elé hivatja a király az ő új lovását.

Egy kissé ugyan meghökkent rajta, de mert tudta magáról, hogy semmi olyast nem cselekedett, amiért megrovást érdemelne, bátran oda állt a király elé. Ez pedig így szólott hozzá:

— Hallod-e te lovász! Furcsát álmodtam az éjjel. Azt álmodtam, hogy ha a nagy kerti tavamból a vizet holnapig ki nem meritetem, egyetlen fiam csónakozás közben beléje fog veszni. Azért hivattalak hát, hogy holnap reggelig nyoma se legyen a tónak, mert különben meglakolsz. Tudom, hogy lovásznak szegődtél hozzát, s hogy egyéb volna a te dolgod nálam. De kiláttam belőled, hogy eszes ember vagy, hát mondok, majd módját leled, hogyan ejted meg ezt a nehéz munkát. Rád bízom. Ha sikerül, nagy lesz a jutalmad; ha pedig elvéted: akkor, mondtam már, meglakolsz. Már most eredj, időt ne vesztegess!

Ezzel ott hagyta a király a szegény embert.

Sirt-rítt a szegény ember. Hogy fogja már ő ezt a szörnyű nehéz munkát végrehajtani? Elment a tóhoz, leült a partjára és keservesen zokogott: hogy fogja már ő itt hagyni az ő három fiacskáját? Mert érezte, hogy nem lesz sem ereje, sem tudomány, végrehajtani a király rettentő parancsát.

Amint javában ott busult, csöndes brekegésre érez föl és lát maga előtt egy békát.

— Ugy-e te... brekeke... nem ismeresz rám, brekeke? Pedig, te jó ember, én vagyok az, akit te akkor a kő alól szabadítottál ki. Tudom is mért búsulsz. Azért jöttem, hogy megvizsgáltalak és megsegítselek téged, mint ahogy te segítettél meg egykor engem. Eredj most nyugton haza, s ne törődjél semmivel, ne is félj. Csak annyit mondok: holnap ilyenkor nyoma sem lesz már ennek a tónak.

A szegény ember sehogy sem akart elmenni. Azt mondta, hogy legalább vala-

melyest ő is hadd segítsen. De a béka addig unszolta, hogy menjen haza, míg teljesítette kívánságát.

Hát mikor másnap reggel a szegény ember kiment a tóhoz, bizony maga sem tudta, hol volt azelőtt az a veszedelmes víz, mivel hogy annak a helyén zöld mező terült el, melyen szebbnél szebb virágok pompáztak.

Mikor a király a maga szokásos reggeli sétáját megtette, nagyon megörült, mert látta, hogy az okos és jó szolga miként teljesítette parancsát. Gazdagon meg is ajándékozta és arra kérte: maradjon csak nála szolgálatban, majd még följebb viszi ő, a király, a szegény ember dolgát.

Elmult több hét is, midőn egyszer csak arra virradt a kastély népe, hogy a király nagy ujságot mondott nekik. Azt jelentette ugyanis, hogy a királyfi feleségül veszi a szomszéd királynak a szépséges leányát. Már egy hét multán meg köllött volna esni a lakodalomnak, de még nem volt fölépítve a kastély a fiatal pár számára. — Ekkor eszébe jutott a királynak, hogy hiszen van neki okos szolgálója, aki egyszer már nagy és terhes művet végzett el az ő parancsára. Elő is hívatta nyomban és így szólt hozzá:

— Hallod-é, te lovász! Már egyszer kiségitettél nagy bajomból. Most is nagy a bajom. Mert ha holnapra a kastély föl nem épül, a fiannak, menyemnek nincs lakása. Annyit mondok hát, hogy hajnalra fölépítsd, különben megkeserülöd. Eddig van, mehatsz!

A szegény ember mit tett volna? — kiment a régi kastély mellett lévő dombra és keservesen sírt. Amint így sírdogál magában, egyszerre csak előtte terem egy öreg apró emberke, aki így szólt hozzá:

— Ne sírj szógám. Tudom, milyen nehéz sorban vagy, ismerem is a bajodat. De majd én segítek rajta, úgy amint te is segítettél az enyémen. Eredj csak nyugton haza, a többi az én gondom.

Rimánkodott a szegény ember, hadd ő is segéljen a nehéz munkában. De a törpe aggastyán biztatta őt és haza küldte.

Ekkor az öreg emberke egyet füttyentett és erre nagy sereg törpe hömpölygött elő a föld alól. A kis öreg parancsára egyszerre neki fogtak a félbe maradt építkezésnek, sűrögtek, forogtak mint méhe a köpi és hangya a boly előtt és egykettőre teljesen fölépült a kastély, amely bizony pompás volt s csak úgy ragyogott.

Hogy a király másnap kinézett az ablakon, hát azt sem tudta, hova legyen csodálkozásában, mert még soha sem látott olyan gyönyörű palotát, mint az volt, melyet tegnapról mára virradó reggelre fölépítettek. Rögtön maga elé is hívatta a szegény embert és gazdagon megajándékozta.

Meg is ülték a lakodalmat ragyogó pompával és készültek a befejező ünnepségre, a nagy udvari vadászatra. Szokás volt a királyi udvarnál, hogy szarvas-aggancsot kellett a vadászat napján a diszkapura felszögezni. Volt is a királynak ilyen agganca, de valami gézengúz ellopta, és boszankodott is a király, hogy már most honnan kerítsen? Mert ennek híján nem lehet a szokásos pompával fogadni a vendégeket.

Megint maga elé rendelte a király a szegény embert és így szólt:

— Hallod-é, te lovász! Ha még egyszer segítesz rajtam, úgy megjutalmazlak, hogy boldog leszel egész életedre. Ha pedig parancsomat nem teljesíted, meghalsz!

Megijedt a szegény ember. Hol vegyen ő most szarvas-aggancsot, mikor ő soha életében nem vadászott!

Kiült a mezőre és eltöprengett, hogyan és mikép teljesítse ő a király parancsát — midőn egyszerre csak előtte terem egy őzike.

— Eljöttem szavamat beváltani, mondá az őzike. Te segítettél rajtam, most én segítek te rajtad. Beszélj, mi a kívánságod?

Sirva panaszkolta el neki a szegény ember az ő baját. Ekkor az őzike így szólt:

— Sohse busulj! Ha csak ez a bajod, azon könnyen segíthetek. Épp hogy erre

jöttem, láttam szarvast hordozni az aggancsok helyén, melyek szolgálnak.

Nagy örömmel mikor elhoztam a király számára a szegény ember lóba vinni kedett a károgatásait, remek parimert már fiauskája u

No, volt édesapa h

az ölekez

És örve amelynek ember az

Minden egy földel

gény ember volt gazd

senki sem gatta sen

ment, a ké

— Lát

vérje, ha

tél volna

a jó Iste

tunk és e

meg is tő

elveszett.

gatja sen

leszek, r

is gondol

váltva, r

kell, hog

meg a v

a három

nem ar

és a mű

Ezután

bűnbánó

vállaira.

jöttem, láttam az erdő szélén egy hatalmas szarvast holtan! Odamegyünk és lefejtjük az aggancsait. Örülni fogok, ha ezzel a csekély szolgálattal az életedet menthetem meg.

Nagy öröm-érzet fogta el a királyt, mikor elhozták neki a pompás aggancsot, mely szépségben ritkította a párját. Erre a király olyan gazdagon ajándékozta meg a szegény embert, hogy alig győzte az istállóba vinni a drága kincseket. El is kéredezkedett a királytól, aki őt, hű és jeles szolgálataiért, még külön ajándékozta meg két remek paripával. Elkérezkedett pedig azért, mert már nagyon vágyakodott az ő három fiacskája után, akiket az ágyánál hagyott.

No, volt is öröm, boldogság, hogy a jó édesapa haza került. Vége-hossza nem volt az ölekezésnek, beszédnek.

És örvendett velők az egész falu népe, amelynek a már most gazdag szegény ember az igazi jóltevője lett.

Minden háznak a tájéka kividult, csak egy fődél alatt volt búskomorság — a szegény ember gazdag testvérjénél. Azaz: csak volt gazdag. Nehéz beteg lett, és mert senki sem vonzódott hozzá, nem is ápolgatta senki, s így az ő nagy birtoka tönkrement, a kellő gondozás és munkáltatás híján.

— Látod bátya, mondá neki az ő testvérje, ha akkor olyan kegyetlen nem letél volna hozzám, nem viszi fel dolgomat a jó Isten, téged pedig betegségemben ápolunk és el nem hagyunk volna. Most pedig meg is tört a szenvedés, a vagyonod is elveszett. De hát az én lelkemet nem mozgatja sem harag, sem boszú. Hű testvéred leszek, magamhoz veszek, a gyermekeim is gondodat fogják viselni — de csak föl-váltva, mert kettejének mindig tanulnia kell, hogy a maguk emberségéből álljanak meg a világban. Mert fiaim — fordult oda a három gyermekéhez — az igazi kincs nem arany és drágakő, hanem a jó szív és a művelt elme.

Ezután megölelte roskatag bátyját, ki bünbánó zokogással borult testvéröcsésének vállaira.

Hát eddig van az én mesém, mely azonban csak félig az. Rátok bizom kitalálni: melyik része a mese, és melyik része a való.

ARANY KALÁSZOK.

A kinek jó sorsa bőven juttatott pénzt, jövedelmet, csak úgy fogja igazán jól felhasználni, ha három részre osztja. Az egyik részzel megszerzi mindennapi kenyerét; a másik részt félreteszi öreg napjaira, a harmadikkal pedig fölkeresi a nyomor, szenvedés tanyáit. Még soha senki sem bánta meg, a ki így használta föl kincseit.

*

Ne ékesítsd magadat hamis drágakövel: ne akarj dicséretet aratni olyan tulajdonságokkal, melyeket nem birsch. Mert csak a tudatlanoktól, járatlanoktól fogsz tapsot aratni, a hozzáértők nevetni fognak rajtad s ezt a nevetést bensődben annál kínosabban fogod szégyelni, mert magad is jól tudod, hogy semmi értéke sincs a tapsnak, melyet tudatlanoktól arattál.

*

Tanulj meg a magad lábán járni, azaz: a magad eszével itélni arról, a mit látsz és hallasz. Ez azonban nem könnyű dolog és hogy megtehesd, meg kell értened azt a dolgot; ehhez pedig az szükséges, hogy ismereteid legyenek. A kinek ismeretei nincsenek, az vagy szajkó módra a mások véleményét ismételteti, vagy a maga eszé-től mond — oktalanságokat.

*

A kimondott szó elröpül, feledésbe merül, az írott szó megmarad évtizedek múltán is. Ha valamit makacsul vitatsz, komoly, okos emberek ellenében, tégy próbát magaddal: le mered-e írni állításodat, hogy majd hetek, hónapok multával is védelmezned kelljen. Ha nem mered, magad sem bizol igazán állításod erejében.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XLV. köt. 3-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Hollaki Leó, Horváth Böske, Stielly Walter és Lajos, Sonnenberg Berta, Josipovich Kálmán, Lázár Piroška, Magassy Aranka, Schönfeld Viktor, Imrédy Kálmán és Károly, Zsoldos Miklós.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

„Permeteg.” Ezt is besoroztuk és hozzá illő rajzocskával közöljük — **Gyémánt Ilona.** A szép kis kézimunka, melylyel megleptél, őszinte örömmre szolgál, mert nem csak ügyességedről, hanem gyöngéd gondolkozásodról és ragaszkodásodról is tanuskodik. A kedves figyelemért fogadd szíves köszönetemet. Üdvözöllek! — **Weisz Irén.** Kedves megelégedésre szolgált közlése, hogy a »Kis Lap«-ból vett szindarab, »Aranka születése napja« előadása oly jól sikerült. Ha jelen lehettem volna, bizonyosan nagy örömem telik vala benne. A »Bátraké a szerencse« előadásához hasonló sikert kívánok. Arra a kérdésedre, mikor fogsz te is nyerni? könnyen felelhetek: akkor, a mikor a szerencse neked fog kedvezni. — **Stauber Erzsé.** Nem értem fura kérdésedet s úgy sejttem: te meg a kisasszony szavait nem értetted meg. Hogy a föld *belsejében* élünk-e? azt kérde, Hát nem látod a fejed fölött a mérhetetlen égboltozatot, a napot, holdat, csillagokat? A kisasszony nem mondhatta azt, hogy a föld *kérge* van izzó állapotban. Van olyan tudományos föltevés, hogy a föld *belseje* izzó állapotban van; de más tudósok ezt is kétségbe vonják. Hogy idekint a föld kérge, melyen mi élünk, milyen, azt magad is láthatod. — **Déri és Herzfeld testvérek.** A rejtvény jó, be is soroztam; de mert ilyen is, másféle is nagyon sok van még előtte, aligha fog rövid idő alatt megjelenhetni. — **Jambor Ilona.** Ujabb művecskében is van több sikerült részlet, leleményes, mulatságos leírás, de hibája az, hogy az egész csak *egy* kis mozzanat hosszadalmas leírása; a mese hőse nem csinál semmit, nem is szerepel. A mese pedig csak akkor mese, ha a hőse véghez visz valamit; az egyes jelenetek leírása — persze rövidebben — csak része lehet a jól kigondolt mesének. De ha művecskédet nem közölhetem is, a dicsérő elismerést meg kell neki adnom. — **Sonnenberg Berta.** Tévedésben vagy. A te művedben is voltak még olyan kétséges szavak, melyeket teljes szigor esetén törölni kellett volna. De épp mert mindegyiknél egyforma volt a mérték és a tulságos szigorúság nem lett volna méltányos, mindegyik a maga jogos és igazságos helyére jutott. — **Magassy Aranka.** Vizsgálatod jeles sikeréről megelégedéssel értesültem, mert Forgó bácsinak öröm az, ha értesül róla, hogy

kis hívei nagy táborában mily sokan vannak a törekvő, jeles tanulók. A szép emléktárgy, melyet jutalmul kaptál, jól megérdemelt jutalom. A kiadó-hivatalnak átadtam kérdéset: de figyelmeztetek arra, amit már sokszor magyaráztam: hogy a kinek a lap kiadása (előfizetés, egyes számok utánküldése stb) dolgában van kérdése vagy kérése: egyenesen a kiadóhivatalhoz forduljon, mert így gyorsabban és biztosabban ér célzt. — **Hajós Anna.** Meggondolatlan állításon kezdted, illetlen hetykeséggel folytatod. Hibád megvallása alól gyarlócska furfanggal akarsz kibújni és abban a fonák képzelődésben élsz, hogy te vitatkozást folytathatsz Forgó bácsival. Forgó bácsi nem vitatkozik kis olvasóival, hanem ad nekik felvilágosítást, utbagazítást és szükség esetén jóakaró intést. Valamennyi olvasótársad nagyot nevetthetett azon nyegle állításodon, hogy *czók*-féle értelmes, visszafelé olvasva is értelemmel bíró egytagu szót *ezeret* is tudsz s mikor felhívtalak, hogy tehát küldd be, magad is beláttad állításod hebehurgyaságát, jól tudom; de a helyett, hogy ezt megvallanád, hetykélkedel tovább, hogy majd beküldöd, ha Forgó bácsi előbb a *sám, czáp, pát* stb. szavakat igazolja. E szavaknak igazolására nincs szükség, te nem is szabhatz feltételeket, hanem csak kettőből egyet tehetsz: vagy beküldöd az *ezer* szót, vagy megvallod, hogy állításod oktalanságát beláttad. De egy dologban igazad van. Azt írod: úgy látod, hogy Forgó bácsi haragszik. Hát azt hitted, hogy lehet másképp is? Ha eddig nem tudtad, megsugom, hogy Forgó bácsi valóban bosszankodik, mikor gyermeknél konok, vásott hetykélkedést tapasztal. — **Klár Pista.** Az ilyen rejtvényt nagyobb gonddal kell kidolgozni. Mit gondolsz, okozna-e kis olvasótársaidnak fejtörést, ha ezt kellene megfejteniök: »a szobába ezen mennek be.«? Még a gagyogó kis baba is tudja, hogy a szobába az ajtón át járnak be. Dolgozd ki úgy, hogy az egyes szavak jelzése találó és mégis fogas legyen. — **Lázár Piroška.** Szívesen üdvözöllek kis híveim sorában. Azt meg ugyan hogy venném rossz néven, hogy mindennél előbbre valónak tartottad a szorgalmas tanulást? Sőt élénk örömemre szolgál, hogy szorgalmadat oly fényes siker jutalmazta. — **Szöllősy Aurél.** Másképp kell az ilyen rejtvényt összeróni. Minden sorba csak az illető szó betűit raktad szét, úgy hogy csak rá kell nézni, már mindenki tudja, hogy »ótaj« ajtó, »égj«-jég stb. akar lenni. A betűket az abéczében levő sorrendjök szerint kell elhelyezni. De meg nem is elég, hogy balról jobbra és fölről lefelé az első sor ugyanazt a szót adja: mindkét irányban valamennyi megfelelő sornak ugyanazt a szót kell tartalmaznia. Ilyen szavakat keress össze. Akkor, ha jól megszerkesztetted, fölvehetem a közlendők sorába.